

CO VYPRÁVĚLA DLAŽEBNÍ KOSTKA

Středa, 29 duben 2009

Chladné jarní ráno-ulicemi jezdí tramvaje, ozývá se hukot aut, lidé spěchají za svými povinnostmi. I já spěchám osamělou postranní ulicí a ticho rozráží klapot podpatků mých bot. V jednu chvíli vskočí kobrtka a podpatek uvízne ve květu mezi dlažebními kostkami. Zklamán vyndám poněkud botu ze kvěry a pomalu usedám na blízkou lavičku, abych opravila dílo zkázy.

A v tu chvíli se odkudsi z ulice vynoří starší bledý pán s pejskem a nabízí mi svou pomoc. Usedá ke mně lavičku a v jeho očích vidím zvláštní laskavý výraz. Pohlédnu mu do tváře a slyším: „Připomínáte mi někoho velmi blízkého a milého. Kdyby tak tady ta dlažební kostka mohla vyprávět.“ Napjatě pobídnu pána, aby mi řekl více. Pán se zasní a tiše vysloví: "Tak povídej kostko, povídej." Přesně na tomto místě stála kdysi stará trafiká a on, tehdy mladý student, zde potkal dívku s vlasy až po pás. Nesměle ji oslovil a ona stejně odpověděla. Začali se scházet. Zúčastnila válka, ale oni ji nevnímali, žili jen pro svou lásku. První polibky, první nádherná objetí, první kytička sněhu. V létě si vyjeli na venkov a tam, uprostřed krásné přírody, na úpatí skály, se ona z dívky stala ženou. Po válce se sešli opět zde u trafiky a přitom svitu staré pouliční lampy ji požádal o ruku. Byla šťastná, šťastná a on cítil, že je tou pravou na celý život. Vzali se, měli synové. Žili skromně a šťastně. Přemýšlel únor, padesátá léta a jeho zavázeli do kriminálu. Těžká doba... Večer před spaním často myslel na ni, na syny, jak rád by je byl objal, políbil. Přicházely dopisy plné lásky, vzájemné podpory od ní, od jeho Marie. Čerpal z nich neskutečnou sílu vydržet, nepodlehout pocitům marnosti, sklíčenosti. Po propuštění z kriminálu se opět prošli těmito klidnými uličkami, vzpomínali na vše krásné, co je kdysi svedlo dohromady. Léta šla, synové vyrostli a pak přišla rána. Jeho žena Marie těžce onemocněla. Sedával u lavičky, hladil ji po vlasech, které kdysi voněly po hečmáňku. I ta byla krásná, byla v hlubokých očích se odrážela božská Milovala svého Jiřího do poslední minuty jejího života. Čas plynul, synové se oženili, založili rodiny a on zůstal sám. Trafiku dávno zbořili, jemu zůstaly krásné vzpomínky, fotky vnořené na nočním stolku. Nezapřel, každé ráno chodí na procházky se svým pejskem, poklábosí s lidmi. A tady pán ukončil své vyprávění, otáče si zvlhlé oči a usměje se na mě. Já trochu dojatá se loučím a spěchám vstříc svým denním povinnostem. MIA